

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 3472/04
08.02.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Milene Savatić, predsednika veća, Nade Kljajević i Jelene Ivanović, članova veća, sa savetnikom Milanom Komlenovićem, zapisničarem, odlučujući u upravnom sporu po tužbi tužioca AA koga zastupa AB, advokat, protiv rešenja tuženog Ministarstva za kapitalne investicije RS, Nišavski okrug Niš, br. 360-353-00037/2001-05 od 29.6.2004. godine, sa zainteresovanim licem BB, u predmetu urbanističke dozvole, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 8.2.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Ministarstva za kapitalne investicije Republike Srbije, Nišavski okrug Niš, br. 360-353-00037/2001-05 od 29.6.2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena, je kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Gradske uprave grada Niša Sekretarijata za urbanizam i komunalne delatnosti Up. br. 353-334/2001-06 od 16.4.2004. godine, kojim je poništena urbanistička dozvola broj 353-334/2001-06 od 22.3.2001. godine za pripajanje dela zajedničkog hodnika, stanu broj aa, u Ulici vv, na k.p. br. gg KO VV izdata na ime AA.

U tužbi kojom je pokrenuo upravni spor tužilac, preko svog punomoćnika, osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, ističe da se nije postupalo po pravilima postupka i da je u osporenom aktu pogrešno primenjeno materijalno pravo s predlogom da sud sam utvrdi činjenično stanje i na podlozi tako utvrđenog činjeničnog stanja donese presudu kojom će uvažiti tužbu i poništiti osporeni akt i oglasiti važećom urbanističku dozvolu koja mu je izdata 22.3.2001. godine i na osnovu koje je dobio građevinsku dozvolu. Navodi da osporenim rešenjem nije odgovoreno na sve navode žalbe i da nije postupljeno po odredbi člana 18. stav 3. i 4. Zakona o održavanju stambenih zgrada iako u spisima predmeta postoje dokazi koje je, kao investitor, podneo nadležnom organu kod izdavanja urbanističke dozvole, kao što je ugovor između stambene zgrade i njega kao investitora overen kod Opštinskog suda u Nišu Ov. br. 376/2001 i Odluka skupštine zgrade od 12.1.2001. godine kojim je odobreno svim zainteresovanim licima-vlasnicima stanova da mogu izvršiti pregrađivanje hodnika ispred svog dela stana u skladu sa propisima o planiranju i uređenju prostora i utvrđeno da nije potrebna posebna saglasnost pojedinaca-vlasnika stanova 10 i 12. Ističe da tuženi nije postupio po Zakonu o planiranju i izgradnji, koji je stupio na snagu 13.5.2003. godine, kojim je u članu 171. regulisano da će se po zahtevima, podnetim do dana stupanja navedenog Zakona na snagu, nastaviti postupak po propisima koji su važili do dana stupanja na snagu tog Zakona, jer se u donošenju osporenog rešenja poziva na novi Zakon. Takođe navodi da je zapisnik o uviđaju službenog lica od 7.4.2004. godine sporan i sumnjiv u pogledu njegove verodostojnosti, jer tužilac, kao investitor, nije pozivan, niti je prisustvovao uviđaju, koji je obavljen u prisustvu dva druga lica koja su vlasnici susednih stanova, pa kako, prema odredbama Zakona o opštem upravnom postupku, je imao pravo da prisustvuje uviđaju smatra da je službeno lice na ovaj način učinilo povredu postupka. Napominje da se u osporenom rešenju netačno navodi da hodnik nije prohodan jer je isti i po izvršenim radovima i dalje prohodan i ne smeta susednom stanu, a u spisima predmeta se nalazi i presuda Opštinskog suda u Nišu P. br. 4916/00 kojom je utvrđeno da tužilac nije izvršio čin smetanja poseda prema vlasniku stana broj đđ. Na osnovu izloženog ostaje kod već iznetog predloga da sud tužbu uvaži a osporeno rešenje poništi.

U odgovoru na podnetu tužbu tuženi organ je ostao pri razlozima iz osporenog rešenja i predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Zainteresovano lice BBe primio tužbu i rešenje suda, ali nije dao odgovor na tužbu.

Po razmatranju spisa predmeta, ocene navoda tužbe i odgovora na tužbu, Vrhovni sud Srbije je našao:

Tužba je osnovana.

Iz spisa predmeta i obrazloženja osporenog rešenja proizlazi da je tuženi organ odlučujući po žalbi tužioca izjavljenoj na prvostepeno rešenje koje je doneto u ponovnom postupku, a imajući u vidu i mišljenja dvojice veštaka, zatim zapisnik o uviđaju sa lica mesta koji je sačinjen od strane službenog lica prvostepenog organa broj 353-334/2004-06 od 7.4.2004. godine, kao i priložene dve fotografije navedenog spornog hodnika sa delom koji tužilac traži da bude pripojen njegovom stanu, našao da žalba tužioca nije osnovana. U obrazloženju osporenog rešenja se navodi da je u međuvremenu stupio na snagu novi Zakon o planiranju i izgradnji (dana 13.5.2003. godine), po kome više nema urbanističke dozvole jer navedeni zakon poznaje samo izvod iz urbanističkog plana ili akt o urbanističkim uslovima, kao i odobrenja za izgradnju, te da stoga ista u konkretnom slučaju ne bi mogla ni da onstane, pa kako vlasnici stana broi đđ i ee nisu dali saglasnost za pregrađivanje navedenog hodnika u

in da opstane, pa kako vlasnik stana broj aa i ee ima dati suglasnost za proglašavanje navedenog hodnika u korist tužioca i njegovog stana broj aa, a urbanistička dozvola izdata po Zakonu o održavanju stambenih zgrada ("Službeni glasnik RS" br. 44/95 i 16/97), to nema uslova za pripajanje dela spornog hodnika stanu tužioca.

Međutim, Vrhovni sud, ocenjujući zakonitost osporenog rešenja, nalazi da je istim povređen zakon na štetu tužioca. Ovo stoga što je po zahtevu tužioca urbanistička dozvola izdata pre stupanja na snagu Zakona o planiranju i izgradnji, pa su, prema odredbi člana 171. istog Zakona, odlučujući o pravu tužioca, upravni organi to pravo morali ceniti po zakonu, odnosno zakonima koji su bili na snazi u vreme podnošenja zahteva. Pored toga tužiocu u prvostepenom postupku prilikom vršenja uviđaja na licu mesta nije omogućeno da istom prisustvuje niti je, kako je to vidljivo iz samog zapisnika od 7.4.2004. godine, koji se nalazi u spisima, na uviđaj pozivan, na koji način je postupljeno protivno odredbi iz člana 185. Zakona o opštem upravnom postupku. Takođe, odlučujući po žalbi tuženi organ se pozvao i na mišljenja veštaka građevinske struke, na koja se u svom rešenju pozvao i prvostepeni organ i naveo da su ta mišljenja različita, a pri tom nije postupio prema odredbi člana 181. Zakona o opštem upravnom postupku, da te razlike otkloni, pa se, po oceni suda, tuženi organ u osporenom rešenju na navedena mišljenja nije mogao pozivati kao na valjani dokaz. Sa iznetih razloga sud je tužbu uvažio i poništio osporeno rešenje.

U ponovnom postupku potrebno je otkloniti povrede postupka na koje je ukazano, a po pravilno utvrđenom činjeničnom stanju pravilnom primenom materijalnih propisa, koji su bili na snazi u vreme podnošenja zahteva za izdavanje urbanističke dozvole, doneti na zakonu zasnovano rešenje.

Imajući u vidu napred izneto, Vrhovni sud Srbije je, primenom člana 41. stav 2. u vezi člana 38. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ" br. 46/96), doneo presudu kao u dispozitivu, s tim što su primedbe suda iznete u ovoj presudi obavezne za tuženi organ u skladu sa članom 61. navedenog Zakona.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

Dana 8.2.2006. godine, U. 3472/04

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Milan Komlenović, s.r. Milena Savatić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

ST